

Telegraful

Organ național-bisericesc

Onor. «Asociațiunea» 2 ex. (Of.)

Sibiu

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 130 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 4 Dolari.
Ziarul apare Marțea și Vinerea

Correspondențele

să se adreseze Redacției Telegraful Român strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză
Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor:

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, str. Mitropoliei 45

Nr. 543.

Notificare oficială

Cucernica preoțime din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu se îndatorează, ca în ziua de 24 Ianuarie a. c., ziua aniversării unirii principalelor române, să celebreze un serviciu divin (Doxologie) la care să fie invitate autoritățile militare și civile, școalele și toți dreptmăritorii creștini din localitate.

Sibiu, 21 Ianuarie 1929.

Consiliul arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba Iulia și Sibiu

Lărgiți-vă orizonturile!

De Horia Petra-Petrescu

Se discuta despre greutatea zilelor de astăzi. Toți erau de părere, că rar să se fi găsit, într'alte epoci, vreme mai grea, mai plină de ură și... de badăranie.

Unul declara respicat: Cred că epoca noastră este cea mai respingătoare epocă din câte a existat vreodată. Antitezele cele mai desuchiate se remarcă aproape în toate domeniile, în politică, în viața familiară, în religie, până în artă și în școală. Ceeace pentru

unul este sfânt, de îndată ce e cântărit de unul din partidul sau secta opusă, e tras în noroi. Ceeace e bun pe o parte — e rău de cealaltă. Inger și demon — s'au pierdut nuanțele: ingerul e ridiculizat și terfelit de «contrarii» temporali, demonul nu mai e demon, dacă este în tabăra mea.

— Da, întrerupse unul, ai mare dreptate cu observația aceasta a ta. Să o evidențiez și mai bine printr'o comparație. Am un ochian. Indrept ochianul spre cineva, care face parte din cărădășia mea. Al toate ce la are mi-l aduc mai aproape, mi-l fac mai drag. Fiecare creață a feții mă interesează și o preaslăvesc ca pe un fetiș. Și faptele și vorbele lui le măresc în dimensiuni gigantice, deoarece este «unul de-al nostru». Un gest, un cuvânt — genial, mesianic! O frază hacuită, deabea bolborosită: al ce adâncime de gândire! ce delicie să-l ascuți, ce sărbătoare sufletească să-l vezi!... E vorba de cineva din partea adversă? O, atunci te uiți la el cu ochianul întors și orce ar face bietul om, orce ar spune, iacă un miridon! Abea că-l încrestezi. Ba îl mai și prohodști strașnic, improșcându-l cu disprețul tău suveran.

— Și faptele rele ale semenilor noștri, întrerupse unul pe

orator, și faptele rele le vedem prin prisma ochianului de partid sau de cărădășie literară, religioasă, națională, de cele mai multe ori. O faptă de a tovarășului meu — ia, așa, ca și când ar fi o mică imperfecțiune. De îndată ce e a unuia din partidul etc. contrar, iute, ochianul, cu sticla măritoare: al vedeți ticălosul escroc! infamul etc.

— Și ne-ar trebui o sticlă, nici măritoare, nici micșorătoare, mai bine zis aști doi ochi dați nouă de Dumnezeu, ca să vedem lucrurile și oamenii în adevărata lor dimensiune. Cel ce întrerupse acum se ridică în picioare și începu să se plimbe prin odaie. Apoi urmă: Ceeace se petrece cu ochianul, este o crimă față de suflet. Il porți de nas! Il faci habotnic și de aceea nu iese nici unul din bisericuța sa și ne tânguim mai apoi pe toate meleagurile.

— Atunci ce ne lipsește?

— Doi ochi sănătoși și o bătaie de inimă, tot atât de sănătoasă! Inima nu prea vorbește în zilele noastre. Auzim mai mult scrâșnitul dinților lui Mefisto, cum își bate joc de noi, toți, hohotind și încurcând itele cum n'au fost incurcate vreodată pe suprafața de pământ. La fiecare gând curat, mare, sfânt — smțim și auzim rânjetul lui Mefisto.

— Ce ne lipsește? ai întrebat. Eu am să-ți răspund respicat: ne lipsesc orizonturile! Fiecare, aproape fiecare, vede cât îl ține lungul nasului. Și se ține Cucuzel! În epoca noastră, a de-mo-cra-ți-ei, se lăfăiesc prea multe capete seci, ajunse peste noapte îmbogățite (la pungă și nu la creier!), sfidează opinia publică și se poartă în societate cum e... mutul mai frumos! Să-și umple pânțele cu bunătăți, să «brileze» în logi scumpe la... «Tănase» (falimentul bunului-simț, de cele mai multeori!), să privească de-a călare la intelectualii cu gulerele hainelor, roase — iacă felul lor de manifestare. — Alegătorii dela sate? De cele mai multe ori — onoare excepțiunilor — identifică interesul pungii lor cu bunăstarea țării. Le a promis deputatul ales podul peste cutare pârâiaș din satul lor și s'a ținut de cuvânt? All right! Nu? Atunci dă-i la mir, de orce partid ar fi deputatul. Jos cu el! Nu-i bun, să fie un... lorga ca deșteptăciune! Și nu judeca așa numai badea Ion sau badea Gheorghe, ci și doctorul cutare și cutare din oraș, oameni cu studii academice.

— Câtă vreme ar trebui ca orizontul fiecăruia să fie mult mai larg. Să poată privi și dincolo de țarcul său. Să se inte-

FOIȘOARA

(6)

Problema suferinții omenești

Pentru ea, a iubi și a suferi este totul în cursul ordinar al evenimentelor și, când trebuie să iubească și să moară, aceste acte i-se par nedespărțite.

Copilul la rândul său, ar fi el cuprins de emoțiune la amintirea mamei sale, ar avea în inima sa această recunoștință înduioșitoare, care îi va fi lumina și bucuria întregii sale existențe, dacă femeia care l a făcut să vadă lumina zilei nu s'ar fi devotat cu tot sufletul serviciului său? Odată dispărută femeia admirabilă, femeia care prin iubirea maternă s'a neli-niștit atâtea, a suferit atâtea, altarul ei se ridică în sufletul omului, devenit un sanctuar. Chipul ei binecuvântat îl umple sufletul și către ea urcă fără

încetare parfumul unei tămâi nemateriale, făcută din acele arome care se numesc: admirația, recunoștința, bucuria, regretul, iubirea filială și încă ceva mai delicat care, dacă se exprimă prin lacrimi, nu se poate reda prin cuvinte.

Toți aceia care iubesc și toți aceia care sunt iubiți trebuie să privească sacrificiul ca pe izvorul fecund al celor mai curate și al celor mai plăcute emoțiuni. După cum plăcerea profanează iubirea, tot astfel suferința o sfințește. Ea scoate la iveală ceeace e divin în inimile noastre pentru că să ne facă să-l gustăm într'un fel de extaz care șterge deosebirea între bunuri și rele și ne inițiază în misterele fericirii infinite.

Deoarece suferința înobilează în același timp inima noastră, voința noastră și spiritul nostru, ea este incomparabilă artistă care desăvârșește și înalță pe orice om.

Aceste idei vechi ca lumea, frumoase ca adevărul, sânt, trebuie să o recunoaștem, în contradicere absolută cu teoriile și cu întreprinderile acestui secol materialist.

Dacă ar fi vorba numai de a ne fi milă de durerile nefericiților care sufăr și de a căuta să li le ușurăm, s'ar găsi că e foarte natural și prea omenesc. Omul veacului acestuia se mulțumește cu munca pe care o depune pentru a micșora mizeria și pentru a mări tihna generală. Ba chiar se laudă a fi reușit în privința aceasta într'o largă măsură. El se laudă cu veacul său zicând că este un veac de filantropie.

Însă a primi de bună voie suferința, a o binecuvânta, a o dorî, ba chiar a o căuta, o ce nebunie! ce absurditate! Oare nu este scopul ultim al oricărei creaturi fericirea? Oare rațiunea de a fi a tot ceeace trăiește nu este fericirea?

Cine observă oamenii moderni, vede că ei au pierdut orice înțelegere, orice îngăduință a acestei legi a progresului moral prin durere.

Viața și iubirea nu au decât un singur senz pentru ei: a se desfăta. Restul este un rău pe care trebuie să-l extirpăm de pe pământ.

În adevăr ei lucrează din răspuțeri pentru a distruge Calvarul și pentru a-l înlocui cu un paradis pământesc. Ei nu pot suporta vederea crucii. De cruce au o oroare. Ei i-au declarat crucii un războiu neli-npăcat. Și când crucea pe care au respins-o se întoarce la ei și li culcă cu forța în brațele sale, ei se irită și blastemă.

Astfel, o cât de mici au devenit oamenii de când nu mai voiesc și nu mai știu să sufere! Ce decadentă! Ce sărăcie morală! Ei totuși vorbesc de progres! Progres da, dar progres anapoda, progres în întunec, progres în înjosire, progres în corup-

reseze ce-i face, cum îi umblă și vecinului său. Să-l întrebe de sănătate! Să-i strângă chiar mâna. Cei mai mulți judecă: Vecinul meu? Puțin îmi pasă de el! Și dacă-i el îmbumbat, e și vecinul îmbumbat și din îmbumbăturile astea două rezultă: migrema sufletească, mai mult, coșmarul sufletească din zilele noastre. Nu e bunăvoință în atmosferă și fără de bună-vo-in-ță nu poți rezolva grozav de grelele, de vitalele probleme, cari așteaptă să fie rezolvate, dacă nu vrem să ne dăm de mal cu toții...

— Bu-nă-vo-in-ță!

— Mare vorbă! Leși cu capul spart, dacă o propovăduiești!

— Deschide larg ferestrele! Strigă unul din societate. Și deschiseră ferestrele. Era o noapte înstelată. Mii și milioane de stele în hău.

— Lărgiți-vă orizonturile!

Societatea privea spre spuza de stele și gândea la nimicnicia omenească, la nimicnicia acestor biete musculite de o zi... și simțeam cu toții o scârbă, o scârbă mare față de urile uriașe omenești...

Eveniment muzical este considerat concertul dat Sâmbătă, în 1911 c., la Brașov, de către Reuniunea română de muzică «Gh. Dima» din Sibiu, care a executat cu acest prilej, în mijlocul ovațiilor auditorului, un ales program de bucăți clasice, populare și religioase. Vizita reuniunii sibiene, făcută reuniunii brașovene cu același nume, a fost idee nimerită, care va întări legăturile ce trebuie să existe între societățile cu turale.

țiune, progres în toate viciile care desonorează un popor, progres în moarte.

Numai femeile creștine mai susțin onoarea compromisă a timpului nostru și a țării noastre.

Care sunt în zilele noastre acele ființe a căror existență continuă a se desfășura ca un sacrificiu reînnoit fără întrerupere de ideile lor, de sentimentele lor, de personalitatea lor. Desigur, ele.

Care sunt ființele acelea atât de oțelite pentru ca să rămână credincioase datorilor lor chiar și atunci când sufletul lor este rănit, când inima lor este sfâșiată și când asupra lor vin cele mai mari neplăceri? Tot ele.

Care sunt ființele acelea capabile de a se ridică până la entuziasmul sacrificiului și al jertfei. Tot ele.

Femeile, peste tot când ele privesc în sus, și nu în jos, n'au decât să urmeze simțământului spontan al inimii lor pentru ca să fie cele dintâi pe drumul adevărului, al virușii, al datoriei, al perfecțiunii și al adevăratei măritii.

Natura umană nu admite fără opunere o lege așa de dură, dar sufletul hotărât în chip energetic să

Misterul cultului ortodox

Di profesor universitar și membru al Academiei Române, C. Rădulescu-Motru, povestește, într-o revistă din capitală, următorul caz:

Eram — spune profesorul și academicianul — acum câțiva ani în satul meu natal. Se culegea porumbul și eu venisem pentru a primi partea de dijmă.

Între țărani însă, constatai cu mirare lipsa unui vechi cunoscut al meu, muncitor robust și vrednic, și al cărui fiu îmi fusese servitor și camarad de copilărie.

— «Dar unde este Alexandru, oameni buni?»

— «Hei, domnule, mare nenorocire pe sufletul lui! Stă să-i moară copilul».

— «Pătru?»

— «Pătru. Singurul copil ce-l avea la bătrânețe».

— «Credinciosul meu Pătru?»

După o jumătate de oră eram lângă casa nenorocitului țaran.

Când ajunsei în ograda casei văzui un spectacol pe care nu-l voi uita în toată viața mea. Cinci oameni se luptau să țină în loc pe un bătrân, care având cămașa ruptă, ochii holbați și figura sgarăiată până la sânge, scotea din pieptu-i un răget fioros, cum nu mai auzisem, și voia să se arunce asupra cadavrului ce sta întins pe patul din tinda casei. Nefericitul tată nu voia să-lase copilul.

Durerea făcuse din el o feară. Se va prăpădi și el, nefericitul, gândeam eu, — și nu vom putea să-i fim de nici un ajutor... Dar eată vine «popa», și acesta aduse mângăierea trebuincioasă pe care nu i-o putuse da nimeni. În cuvinte? Doamne! dar ce cuvinte ar fi știut să rostească el, bătrânul preot, simplu ca toți cei-lalți țărani, cari steteau acum în jurul mortului... Increderea în persoana sa nu

merge până într'atâta, încât să încerce prin cuvinte de-ale sale proprii să aducă mângăiere nenorociților. El o invoacă numai dela Cel Atotputernic. Deschide cartea de rugăciuni și începe slujba divină. Și atunci văzui, ca prin farmec, o transformare subită operându-se în jurul meu. Dela primele tălmășiri cu cădelnița, disperata luptă încetă, și nefericitul tată, smerit ca un copil, îngenunchiă lângă trupul mortului. Căci slujba mortuară, — o știe fiecare țaran, — se cuvine a nu fi turburată. Prin ea se încheie verigile aceluia lanț care leagă sufletul celui ce moare acum cu sufletele celor ce vor muri în viitor. La ea trebuie să ia parte cu dragoste tot creștinul, și cei de aproape mai ales să îngrijească a se săvârși după toate obiceiurile. Fiecare gest, fiecare mișcare, care se săvârșește acum, sânt repetarea gestului și a mișcării care au însoțit slujba de înmormântare a strămoșilor și vor însoți pe aceea a nepoților.

Ele sânt ordonate de însuși Dumnezeu, căci numai Dumnezeu poate să cuprindă în mintea sa șirul nesfârșit de veacuri, și numai prin gesturile și mișcările ordonate de El pot intra în comuniune sufletele unui neam întreg.

Doamne, care alt mijloc ar fi putut să dea sărmanului meu Alexandru mângăierea de care el avea atâtă nevoie? Care alt mijloc l-ar fi putut reda lumii, cu nădejdea în suflet și cu dragostea pentru semenii săi?

Din acea zi am înțeles misterul cultului ortodox. Din acea zi am alungat din mintea mea toate gândurile sceptice pe care le adunasem din cele văzute în țările străine, și de aici înainte am ascultat cu adânc respect slujba însoțită de atât formalism a acelei biserici, din care se revarsă o influență atât de binefăcătoare asupra neamului meu întreg.

La alții, și la noi

De H. P.-P.

Nu e zi lăsată de Dumnezeu să nu cetrască cetățile... neturmentat de alcool, dar târbăcit la cap, despre «scandalul» cutare, «scandalul» cutare, pungășia cutare, escrocheria cutare (cu lere groase de o șchioapă).

Te apuci de cap și te dorești într'altă atmosferă, deoarece aici, bietul creier, luat de reporter ca într-un tobogan intelectual, ajunge la un standu ingrijitor de săturați în ceea ce privește «scandalurile».

Din joc de societate a ajuns temă pentru o anchetă în Franța, mai anii trecuți, întrebarea: cum ai numi dta epoca noastră? Multe răspunsuri s'au dat, cu spirit și fără de soirit; «epoca scandalurilor» însă n'ar fi un răspuns de disprețuit.

Să cetim cum e analizată, o astfel de atmosferă, într-o țară înaintată și iubită de noi, în Franța. Se știe, acolo e la ordinea zilei «marea» escrocherie cu «Gazeta Francului», care a adus la ruina mii și mii de naivi, cari voiau să-și fructifice capitalurile cu 50%.

«Atmosfera scandalului» își intitulează dl Ed. Jaloux, un apreciat scriitor, un articol pe pagina întâi a ziarului «Le Temps» (9 Ian. 1929) și analizează astfel această atmosferă:

«Asistăm de câteva săptămâni la o întreprindere organizată, de demoralizare națională, care, după ce a stabilit o confuziune în spirite între oamenii cinștiți și ceilalți, provoacă desgustul și amărăciunea masselor, le excită la represalii, prezentând societatea ca fiind putredă și crează cea atmosferă specială de revoluții, unde resentimentul popular se rătăcește și asupra celor nevinovați. Nu-i nimeni, până la bărbații integri și scrupuloși ai ministerului, care să nu pară zăpăcit... Ce s'a petrecut?»

E vorba de escrocheria cu «Gazeta Francului».

Al dar «generalizările abuzive» trebuie să se facă! «Fiindcă a fost un hoț, se cade să întemnițăm poporul întreg sau să luăm împotriva lui precauțiuni, cari se impun criminelilor? Fiecare bancher ajunge su-

se înainte trebuie să triumfe asupra naturii.

«Tremuri, îi zicea Turene corpului său într-o zi de bătălie, ai tremura mult mai mult dacă ai ști unde am de gând să te conduc azi.

Dacă am avea această energie neîmbănzită, transformarea vieții noastre morale ar fi cât se poate de repede și de minunată.

Dar omul, născut ca să fie mare, rămâne mic pentru că își ține sufletul său încurcat în lucrurile pământești, închis în ideile zilei. Prin el însuși, rar are curajul de a se degața și de a se ridică către un ideal mai înalt.

De aceea, atunci când Dumnezeu vrea ca omul să fie mare (cu toată lașitatea sa), El intervine și îl tulbură în desfătarea sa și în odihna sa.

O furtună neprevăzută izbucnește și îndată plăpândul edificiu al fericirii umane se prăbușește în ireparabilul dezastru.

Incomensurabilul neant îi apare cu o claritate desnădăjduitoare. Aceasta e ora decizivă în care omul cade în nebunie, sau naște la o viață nouă.

Dacă primește în chip curajos să corespundă milostivelor planuri

ale Providenței, din captiv cum era, sufletul său simte că redevine liber.

Ne mai fiind rob al lucrurilor efemere și nici luiși, el se orientează, aspiră și urcă spre o lume mai bună. Adevărul etern, dreptatea, datoria, virtutea, binele își reiau drepturile lor până atunci necunoscute. Noile sale cugetări, noile sale sentimente, operele sale noi sânt de ordin superior. Insuși sufletul, răpit de această ascenziune în înaltele sfere ale gândirii, depășește încurcând umanitatea care a zăbovit în plăceri și în orgoliu. Dumnezeu îl voia mare, el devine mare și ia loc printre modelele demne de admirația noastră.

Atunci el se simte cu adevărat în ordine și în elementul voit de destinul său. În ceasul dezastrului care a schimbat cursul vieții sale, el credea că a pierdut totul, acum el înțelege cu mirare că totul este câștigat!

Disprețul și desgustul său față de tot ce putea să-l conducă la o viață josnică sporesc pe măsură ce sporesc și progresele sale în viața ideală.

El fuge de plăcere nu pentru că este periculoasă și îl conduce la rău, ci pentru că ea implică o împiedecare în bine. Chiar un moment de plăcere

legitimă, pentru el este un timp pierdut și timpul său este prețios.

Din contră, orice suferință nouă îi este dragă pentru că ea îl ține cu mintea încordată, îl împintenează și îl deșteaptă zelul în momentul trădăviei și al oboselii.

Dacă suferința întârziează să vină, el îl imploră pe Dumnezeu, el o cere dela creaturi, ba chiar și-o impune însuși.

Aceasta este starea eroică. Un astfel de suflet dominează universul. El merită altare pe pământ, iar în cer cele mai frumoase coroane.

Orice gândire frumoasă îi este naturală, orice virtute îi este familiară, orice sentiment desinteresat îi este obișnuit.

Lumea este imensa carieră de de unde se exploatează pietrele destinate edificiiului pe care și l-a propus Arhitectul divin să-l zidească creind umanitatea. Înainte de a-și lua un loc de cinste fie în fronton, fie în vârf, ele sânt date pe mâna lucrătorilor, care le taie, le lustruiesc, le sculptează și le cizelează.

Marmora supusă acestei încercări oare ar avea ea dreptul de a se plânge, chiar și atunci când ar fi o carne vie și palpitantă? Plângerea sa nu ar fi

spect, într'atâta, că va fi băgat în țarc, într'un nou ghetto, la care va fi interzisă intrarea, la «clasa conducătoare»?

Nu întrebați: ce ne interesează pe noi aceste constatări ale unui cetățean francez, atât de îndepărtat de noi? Schimbați, rogu-vă, numele de republică cu regat, și partidul cutare cu partidul cutare, ca să vă convingeți că spiritul de denigrare domnește și în rândurile noastre și că generalizările abuzive sânt și la noi la ordinea zilei.

Dar cu ce să-și umple altfel coloanele cronicarii sociali și politici și din ce să trăiască, — dacă n'au câte o astfel de temă mulțumitoare?!

Francezul urmează:

«In disordinea existentă se caută responsabili și se găesc, în imaginație, pretutindeni, în Cameră și până pe băncile guvernului. Această nebunie nutrită de partidele, cari nu visează altceva decât răsturnarea guvernului, creiază o atmosferă înveninată. — Este așa de greu de a o asana?»

Va să zică: și în Franța cea înaintată — nu numai la noi! — generalizările punibile duc la «nebulii nutritive de partide»? Și acolo e vârtejul acela amețitor, datorită «epocii scandalurilor»?

Și acolo se protestează împotriva patimei, care nu e sfințic bun?

Franța se va potoli, fiindcă este o țară minunată, cu oameni, cari se știu ridica, în momente solemne, peste patimile de partid, ca să lucreze laolaltă, să salveze... francul.

Se spune că România strănută când are Franța guturai. Să ne întrebam și noi, cu francezul Jaloux: «Este așa de greu de a asana atmosfera înveninată?» —

Reclama este sufletul comerțului

un act de ingratitudine, ba chiar un blestem?

Ce ai? ți zicea un sculptor din Atena blocului de piatră căruia voia să-i dea forma unei statui demne de a figura în Partenon.

«Gem pentru că mă lovești fără milă, răspunde viitoarea capo d'operă; vezi fărâmurile din mine care sânt presărate pe jos.

Nebuno, răspunde artistul, nu știu tu că dacă nu te-ai ciopli, tu nu ai putea lua loc în templu și nu ai putea atrage privirile posterității.

Sculptorul ar explica în felul său cum răspunde misterul suferinței unei legi de perfecțiune a frumuseții.

Pentru ce să suferim.

Pentru că suferința încreștinează și sfințește.

Al treilea răspuns.

Teologia ne-a învățat necesitatea de a suferi pentru a învinge păcatul, filozofia ne-a învățat necesitatea de a suferi pentru a atinge perfecțiunea omenească: ne mai rămâne să învățăm dela Evanghelie necesitatea de a suferi pentru a fi în Isus Hristos.

Obârșia noastră proclamă sus și tare legea sacrificiului! Oare nu

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru *Nicolae* și P. S. Sa A hierarul *Vasile*, vicar arhiepiscopesc, au plecat Duminică la București spre a participa la ședințele Sfântului Sinod.

Moartea Patriarhului Grigorie. Din Antiohia, vine știrea că, Preafericitul Patriarh Grigorie, care își avea reședința în acel oraș, a răposat pe neașteptate. Defunctul era o persoană bisericească foarte distinsă și cu multă trecere în lumea ortodoxă. Dumnezeu să-l odihnească cu cei drepti.

Di Emanoil Ungurlanu, distinsul bărbat al Banatului, v ednicul român și credinciosul fiu al bisericii ortodoxe, a împlinit, întreg și sănătos, vârsta de 83 de ani. Cei mulți înaintei!

Proprietarii de case din mai multe localități ardelenale ale țării au înaintat ministerului de interne cereri pentru desființarea măsurii de rechiție a locuințelor. Se anunță că cererile au fost admise.

Reuniunea femeilor române din Sibiu invită la la balul ce-l va aranja în ziua mare a serbătorii naționale 24 Ianuar 1929, ora 21, în saloanele Unicum. Doamne și dsoare sânt rugate să poarte costum național. Taxa de intrare: De persoană Lei 100. Loje: Lei 400. Bilete se afiă de vânzare la Librăria «Foia Poporului», Sibiu, și seara la casă.

Pedepse meritate. La un bal mascat al studenților j dovi, în Tighina, un oarecare Reigaroiki a apărut în costum de pușcăriaș, cu cătușe la mâni și picioare, purtând inscripția: Cerem amnestie pentru toți pușcăriașii! ear jidovoica Malka Seidman purta un costum țigănesc cu inscripția: «Trăiască Regele!» J dovul a fost condamnat la închisoare de un an, Malka a scăpat cu patru luni de închisoare.

Declarațiile de impunere. Ministerul de finanțe pune în vedere tuturor contribuabililor, că trebuie să și depună la percepțiile respective declarațiile comunale de impuneri până

la 31 Ianuar a. c., ear nouile întreprinderi cel mai târziu până la 15 Februar. Societățile anonime vor trebui să depună declarațiile de impunere imediat după aprobarea bilanțului de către adunările generale. Termenul nu va trebui să treacă de 30 April a. c. Ministerul de finanțe face cunoscut, că nu va acorda nici o prelungire a acestor termene; ceice nu vor depune la timp declarațiile de impunere, vor avea de suferit rigorele legii.

Rectificare în convocarea pentru adunarea generală a băncii «Poporul» din Săliște publicată în nrul trecut al foii noastre s'a strecurat o eroare la ziua ținerii adunării, și anume: adunarea se va ținea Sămbătă în 9 Februar a. c. și nu Duminică, după cum din eroare s'a publicat.

ȘTIRI LOCALE

Conferență. Duminică, în 20 Ian., a vorbit, în cadrele obișnuite conferențe, dl profesor fost prefect N. S. Ionescu. Dsa și-a ales ca temă: problema minorităților. A tratat-o pe larg, împărțindu-o după evoluția ei. A insistat asupra revendicărilor minorităților din statele europene înainte de și după război. După ce a cetit și comentat cele subscrise și de România în tratatul dela Versailles în privința minorităților, a tras o paralelă între ce a fost în fosta Ungarie și ce este astăzi soarta minorităților, arătând cu date concrete că minoritățile se bucură de drepturi, cu care pot fi mulțumite. Conferențiarul a fost viu aplaudat.

Teatru. Societari ai teatrului național din capitală, reprezentați prin dna Ana Luca, Atanasescu, Baldovin ș. a., vor reprezenta în teatrul s bian, la 29 Ianuar a. c. ora 9 seara, piesa Principesa Turandot, feerie în 3 acte de Carlo Gozzi, cu strălucita montare a dlui regzor Soare Z. Soare. Spectacolul va avea decorul, rechizita, costumele și muzica întocmai ca la București. Bilete la Librăria Foia Poporului.

Concertele simfonice populare, date de valoroasa noastră orchestră sibiană, sub maeștră dirigență a dlui

A. Novak, în sala teatrului, se urmează regulat în zilele de Duminică d. a. când sala e liberă. Pesele muzicale, cu gust alese și îngrijit executate, atrag public din ce în ce mai numeros. Programele, care servesc ca bilete de intrare, se găesc Duminică d. a. la cassa teatrului.

Se aduce la cunoștință, că lista alegătorilor comunali ai orașului municipal Sibiu e pusă spre vedere publică 10 zile, și anume dela ziua de 20 până la 30 Ianuar împreună cu listele suplimentare pentru anul 1929 la primăria municipiului, str. Muropoliei 2, ușa Nr. 17. În acest termen oricare cetățean poate constata omisiunile, ștergerile sau înscrieri nelegale, prin cerere îndreptată la judecătoria mixtă lângă Tribunalul Sibiu. Judecătorul este obligat a se pronunța în camera de Consiliu în termen de 8 zile dela primirea cererii. Termenele fixate de judecător pentru cercetarea reclamațiilor se vor afișa la ușa judecătoriei. Sânt alegători la comună toți cetățenii români care, pe lângă celelalte condițiuni ce trebuie să le îndeplinească alegătorii pentru adunarea deputaților, au domiciliul real de cel puțin un an în comuna, unde urmează să și exercite drepturile lor. Această condițiune nu se cere funcționarilor publici.

CARTI ȘI REVISTE

Anuar. A apărut anuarul școlii normale «Andrei Șaguna» a arhidiecezei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, în Sibiu, pe anul școlar 1927/928, (dela înființare al CXXXII, dela reorganizare prin mitropolitul Andrei Șaguna, al LXXV). Publicat de Eugen Todoran, director.

Biserica Ortodoxă Română. A apărut Nr. 12 din revista Sfântului Sinod, «Biserica Ortodoxă Română» cu bogat material și având articole semnate de P. C. S. A. himandritul Scriban, secretar de redacție, și de alți cucernici părinți ai bisericii.

sântem noi născuți pe Calvar? N'am eșit noi din rănile sângerânde ale Fiului lui Dumnezeu? Nu sântem noi fiii unei dureri imense?

Acest fapt care domină dogma religiunii, domnă și morala deopotrivă. Din el decurg și credințele și datorile noastre supranaturale.

Viața divină a intrat în lume prin cruce, tot prin cruce trebuie ca să se mențină și să se desfășoare. — Nimic nu poate să subziste în edificiul religios dacă, de jos până sus nu aflăm în el pecetea crucii.

Austerul și memorabilul avertisment al Stăpânului divin al sufletelor este totdeauna tot atât de prezent și de actual ca și altă dată: «Cine mă iubește trebuie să și ia crucea și să-mi urmeze». — «Să ți urmez, Doamne, dar unde?» — «Unde merg eu însumi, la cer pentru a domni cu slavă, dar trecând prin Golgota pentru a fi batjocorit și răstignit!».

Cu Hristos ajungem la fericirea eternă pe drumul cel aspru și regal al suferinței.

Ce credem noi? Oare Hristos nu este mai convingător decât Platon? Eloquentă unui filozof, se poate compara exemplului unui Dumnezeu care

verifică în persoana sa excelența principiilor pe care le expune în cuvântările sale? Rezultatele nu lasă loc nici unei îndoeli.

În timp ce teoria gânditorului rămâne înmormântată în cărțile sale ca într'un mormânt frumos dar steril, exemplul dat de Hristos continuă să cucerească lumea la sublima morală a sacrificiului.

Un om putea să ne dea rațiunea durerii; însă numai un Dumnezeu putea să ne inspire iubirea acesteia. În adevăr, a suferi sprijiniți pe cuvântul unui filozof, e foarte greu; dar a suferi în tovărășia vecinului Prieten e o dorință arzătoare, zic sfinții. N'ați cântat voi aceasă dorință arzătoare a lui Pavel, precum și inima lui arzătoare și generoasă?

Superioritatea creștinismului se vedește și aici ca ori unde; învățământul său confirmă, prin infailibila sa lumină, concepțiile cele mai profunde ale spiritului, ba mai mult, el mișcă în mod suveran inima.

Prezentându-mi-se crucea în timpul (decursul) durerii, se înăbușe în mine orice revoltă. Ea consolează lacrimile mele făcându-le mai puțin amari. — Ea îmi schimbă plânsul într'o exclamație de speranță. — Eu

găesc în ea o forță care nu îi este naturală omului. — O accept, cred în ea, și sufăr mulțumit sau cel puțin resemnat.

Nici unul dintre geniile antichității nu a posedat această putere de antrenament. Toți întrevedeau adevărul, dar fără a putea folosi vieții umanității. — Cu ei adevărul rămâne captiv.

Isus l-a desrobit. De când a triumfat crucea, nu mai este permis să suferi cu necaz sau cu desperare. Secretul s'a găsit: să suferi cu folos și consolată.

Creștinul, demn de acest nume, știe că suferința a fost sfințită prin Patima Mântuitorului și o primește ori de unde ți vine. — Sfântul în drum spre idealul evanghelic, nu numai că primește suferința, ci o și iubește, o dorește și o chiamă, atât îi pare de salutară.

Istoria religioasă dovedește cu evidență că misterul durerii răspunde legii creștine de sfințire la toate gradele.

I-s'a cerut discipolului să se asemene. Dascălului. I-s'a cerut acea sta cu atât mai mult atunci când dascălul se numește Isus Hristos, adică exemplarul desăvârșit al celei mai înalte frumuseți morale.

Nr. 7/1929.

(4) 2—3

Concurs

I. Pentru întregirea parohiei de clasa III-a Cunta, protopopiatul Mercurea, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Întregire dela stat, conform celor fasonate în coala B.

2. Sesia parohială veche de 11 jugăre și folosirea cimiterului dela biserică.

3. Stola obișnuită în tract.

II. Gusu, parohie de clasa III-a cu venitele:

1. Întregirea dela stat.

2. Sesie parohială 13 jugăre (arător 3 jugăre, și fanaț 10 jugăre).

4. Stola obișnuită.

III. Boz, concurs repetit, parohie de clasa III-a cu venitele:

1. Salar dela stat.

2. Folosirea cimiterului.

3. Ferdele de cucuruz și zile de lucru.

3. Casă parohială cu supraedificat economice.

4. Stola obișnuită.

Concurenții își vor înainta cererile cu documentele prescrise oficiu lui protopopesc subsemnat, în termenul deschis, și se vor prezenta în parohie spre a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc ortodox român în înțelegere cu consiliile parohiale respective.

Mercurea, 8 Ianuar 1929.

Avr. S. Pecurariu
protopop.

Nr. 1072/1928.

(3) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a Nocrich, protopresbiteratul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Întregirea dela stat, conform celor fasonate în coala B.

2. Stola statorită de consiliul și adunarea protopopească și aprobată de forurile mai înalte pentru toate parohiile din tract.

3. Sesiunea parohială în mărime de 17 jugăre 967 stângini p., din care 15 jugăre sânt arabile, iar 2 jugăre 967 stângini fanaț.

4. 6 jugăre 800 st. în compose soratul românilor, după care preotul are drept a scoate în pășunat 6 vite mari.

5. 6 stângini lemne de foc lucrate și aduse în curte și 2 grămezi lemne în vâdure, cari dau aproximativ 4 stângini.

6. Case parohiale în natură.

Concurenții își vor înainta cererea însoțită cu documentele cuvenite, subsemnatului oficiu protopopesc, în termenul prescris, și cu prealabila încunoștințare a acestuia se vor prezenta în parohie în vreo Duminică sau sărbătoare pentru a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc ortodox român al Agnitei în înțelegere cu consiliul parohial din Nocrich.

Agnita la 17 Decembrie 1928.

Emil Păcală
protopop.

Citiți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

Publicațiune

Comuna bisericească ortodoxă română, din orașul Deva, după lăcătușie publică pictarea bisericii sale de nou reconstruită.

Lăcătușia se va ține în ziua de 20 Februar a. c. ora 4 p. m. în cancelaria oficiului protopopesc ort. român din loc.

Devizul și condițiunile de lăcătușie se pot vedea la oficiul protopopesc ortodox român din Deva.

Lăcătușii vor avea a-și înainta ofertele în scris, însoțite de un tablou, care să servească ca model.

Deva, la 14 Ianuar 1929.

(6) 2—3

Consiliul parohial.

A apărut în ediție nouă:

Frumoasa din Nor

și alte povești, de E. HO-DOȘ. Volumul conține, pe 196 pagini, 12 dintre cele mai frumoase povești din popor. Se află la: Librăria Arhidiecezană, în Sibiu. Prețul 60 lei și porto.

Dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu se poate procura

Istoria bisericească universală

și Statistica bisericească

de **Euseviu Popovici**

profesor la Facultatea Teologică din Cernăuți

Curs oral în limba germană, ținut pentru ultima oară în anul academic 1909, revăzut și mai adăugit ulterior

Traducere

de **Mitropolitul Atanasie Mironescu**
fost Primat al României

PREȚUL: Volumul I Lei 130.—

„ II „ 150.—

„ III „ 120.—

„ IV „ 200.—

plus spese postale Lei 30.—

Dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu, se poate procura

Ancore

poezii religioase, patriotice și altele de Ioan Al. Bran-Lemény Prețul Lei 40.—, plus spese postale Lei 10.—

A apărut și se află de vânzare la Librăria Arhidiecezană din Sibiu

Biserica noastră

și Cultele minoritare

Marea discuție parlamentară în jurul legii cultelor.

Cu o Introducere de

N. Russu Ardeleanu

Volumul cuprinde 440 pagini. — Prețul Lei 200, plus spese postale Lei 10.

În editura Sfintei Mănăstiri-Neamțu, a apărut

Urmarea lui Isus Hristos

Ed. II-a. Prețul 35 lei

Se poate comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu, trimițând prețul, plus spesele de poștă Lei 10, prin mandat poștal

A apărut și se vinde în **Librăria Arhidiecezană, Sibiu,**

Calendarul Bunului Creștin

(Vechiul Calendar arhidiecezan)

pe anul 1929

Caprinde bogată materie, cu frumoase chipuri

Conținutul acestui Calendar este următorul:

Despre colinde (Nașterea lui Hristos, sărbătoarea copilăriei, reînvierea colindelor, Pomul de crăciun). — *Mănăstiri ortodoxe în Ardeal*: (De-alungul Carpaților de sud, curtea dela Viena, distrugerea mănăstirilor ș. a.). — *Ion I. C. Brătianu și Biserica lui Horia*. — *La biserică* (versuri). — *Știri și fapte*: (De anul nou, «Hristos și Natura», Legea cultelor, Actul dela 1700, Societatea ortodoxă a femeilor, Adunarea eparhială, Vizitații canonice, Religia și școala, Cruce la Călugăreni, Jubileu de 50 de ani, Monument preoților, Cursuri la mănăstirea Neamțului, Schitul dela Păltiniș — cu frumoase ilustrații, — Pace vouă, Regele Mihai I la școală, Mănăstirea Brâncoveanu ș. a.). — *Cântecul mamei, Psalm*, (versuri). — *La Bobotează*, amintiri dela școală. — *Respectați mamele*: Duminica lor, zece porunci. — *Cu răbdare și dragoste*. — *Ce dorim satelor*. — *În alergare după avere*. — *Hărnicia unei preotese*, întru a da primul ajutor. — *Cununa de spină a Mântuitorului*. — *Sfânt locaș în refacere*: Mănăstirea dela Cioara. — *Presa bisericească*. — *Nevinovații*. — *Biblia*, cum se grăește despre biblie. — *Cum are să fie părintele protopop*. — *Umblați ca filii ai luminii*. — *Dacă bei și eară bei*. — *Cetatea morților*. — *Fel de fel*: 1. Ce poate sfânta cruce; 2. Fără podoabe lumești; 3. Monument vânzătorului; 4. Biserica și alcoolismul; 5. Ceice cred în Isus Hristos? 6. Numai o minută. — *Glume*, ș. a.

Chipuri: Regele Mihai I în ziua de 10 Mai. — Schitul dela Păltiniș. — Sanatoriu de acolo. — Dela sfîntirea schitului și inaugurarea sanatorului. —

În celelalte părți ale Calendarului se află: Cronologia, zilele și lunile de peste an, mersul vremii; Înmormântarea tîrgurilor de vite și mărfuri, ș. a.

Calendarul s'a tipărit cu *Șematismul* bisericii ortodoxe române din Arhidieceza de Alba-Iulia și Sibiu, cu «Evidență» pentru oficiile protopresbiterale, parohiale, catiheti și învățători.

Prețul: 75 Lei

Plus porto postal Lei 10, și sânt a se trimite înainte prin mandat poștal.

Librăriilor, pentru desfacere peste 10 exemplare, se dă rabat